

Хресна Дорога

Вступ

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

«Якщо родині вдається зосередитися на Христові, то Він об'єднує й освітлює все родинне життя. Страждання і тривоги переживаються в єдності з хрестом Господа, а Його близькість допомагає пережити найважчі моменти. У важкі дні в родині є місце для єдності з Ісусом покинутим – що може запобігти розпаду подружжя. Родина осягає поступово «за допомогою благодаті Святого Духа свою святість через подружнє життя, беручи участь також і в тайні Христового хреста, який перемінює труднощі й страждання в жертвну любов». (п. 317)

«(..)Бо тайну християнської родини можна повністю зрозуміти лише в світлі безмежної любові Отця, яка об'явилася в Христі, Котрий повністю віддав себе нам і живе між нами. І тому хочу звернутися до живого Христа, присутнього у багатьох історіях любові, й закликати вогонь Святого Духа на всі родини світу». (п.59)

*Папа Франциск «Amoris Laetitia»
Апостольська Адхортація «Радість Любові»*

Молитва

*Небесний Отче, вли в наші серця мудрість і
міць Твого Святого Духа, щоб ми могли
слідувати з Твоїм Сином Хресною дорогою з
готовністю скласти дар з нашого життя, щоб
явити світові надію Твого Царства.*

Через Христа, Господа нашого. Амінь.

І стояння Ісуса засуджено на смерть

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

*Усі первосвященики і старші народу
скликали раду на Ісуса, щоб його вбити
(Мт 27, 1)*

(«Любов покарана..»)

Споглядаємо Бога, Котрий чекає на вирок від людини. Після ночі судилищ Його привели до того, хто міг цей вирок узаконити. Хоч цей засуд давно доконався.

Бог до такої межі схилився до людини, що слухає її вердикту. Він вирішив її більше не карати, і опинився перед тим, що людина сама склала Йому каральний висновок.

Той, Кому переданий суд Отцем...

Хто прийде в кінці днів, як Суддя неба і землі – Він стає підсудним, стає обвинуваченим, і то без захисту і свідків своєї істини.

Вагається Пілат... "Хто від Істини, слухає Мого голосу". Пілат був трохи відкритим на правду, але того "трохи" – виявилось замало ..

.. І Істину засудили...

В цей вирок лягли всі людські обвинувачення, кожний докір, претензії до Бога, кожне наше субтильне звинувачення: розчарування, що та особа не така, як ми собі уявляли.

Не таким уявляли Сина Божого і Його Царство ...

Важко уявляти Бога, Котрий так із Собою дозволяє. Замість того, щоб вирішувати наші "несправедливості", проблеми і сімейні «труднощі» – дає споглядати Себе невинно осудженого. Кличе до співтерпіння і співтривання. .. Співмовчання і себежертви..

Насправді важко, коли уява Бога і всього того, що Він «повинен робити» в нашому житті рушиться і розсипається.. Натомість, безсильно залишаємося в натовпі, який волає розіп'яти такого Бога.

Ось так ти любиш, Господи... аж так Ти нас міцно любиш..., щоб сказати: «Так, карай мене, як хочеш!. Скарай мене навіть на смерть!»

Так може промовляти лише Любов, так шаленіє Наречений, віддаючись на волю того, кого любить понад усе.

Любити – означає дозволити Іншому прийняти себе, або відкинути.

Молитва

Навчи нас, Господи, довіряти своє життя в руки іншої людини і даруй нам такий запал жертвовної любові, яким Ти пламениєш до Своєї Церкви, Улюбленої Нареченої, щоб ми відновлюючи в наших подружжях образ цього незламного союзу, могли стати його знаком і дійсністю у світі.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

II стояння Ісус бере свій хрест

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

А коли насміялися з Нього, скинули з Нього плащ, надягнули на Нього його одіж і повели на розп'яття (Мт 27, 31).

(«Я беру тебе...»)

Приречені одне на одного...

Господь приречений на дерево хреста, на страту з людської дійсності, винесення поза місто..

Він приймає цю кару з усім її жорстоким знаряддям.

Бере й пригортає хреста... Все життя рухалося до цього моменту.. Може страшно було уявити, можливо бачив це видовище раніше за містом і здригався, як зможе винести...?

Адже все було у перспективі хреста і муки – все було дорогою до Єрусалиму.

Всі радощі, зустрічі, приязні – від народження Він йшов на хрест.

А ми так хочемо досвідчувати всього того, що переживав Господь на землі: ідилію Святої родини, спокій життя, перебування зі Словом, спілкування з Отцем, товариство учнів; хай ще буде самотність пустелі, оази молитви – на все це ми згодні, тільки б не брати хреста, тільки би його не було...

"Хто не бере свого хреста і не йде за мною, не може бути Моїм учнем" ..

Отже, немає любові без хреста.

Хрест – це не міра страждань – це міра любові. Це її надмір. Ісус не дає відповіді, чому існує терпіння, не усуває його.. не відвертає все зло, не припиняє воєн.. Піднімаючись на хрест, Він наповнює його сенсом.

Взяти хрест означає любити так, як Він любить, це бути **здатним дарувати життя Іншому**, жити способом життя Христа, входити в логіку і таємницю любові.

Хрест є дійсністю не вигідною для світу. Він не може збагнути цієї логіки і хоче всяким способом стерти її із свідомості. Пропонує укладення шлюбу у формі прописаного договору, в якому все застраховано..., де не має місця на хрест.

А ми промовляємо один одному перед вітварем слова: **«Я беру тебе (...) Я беру тебе...»** Ось беру тебе і нестиму на моєму тілі, .. носитиму тебе все життя у моєму серці, буду приймати тебе у всьому, що нас зустріне на нашій спільній дорозі, в радощах і в терпінні.

«Таїнство подружжя – не суспільний договір, не порожній ритуал і не лише зовнішній знак прийнятих на себе зобов'язань. Таїнство – це дар для освячення й спасіння подругів, бо «їхня взаємна приналежність через сакраментальний знак є дійсним образом єдності Христа з Церквою. І тому подружжя пара є постійним нагадуванням Церкві того, що звершилося на хресті; для себе самих і для своїх дітей вони є свідками спасіння, учасниками якого вони стали в Таїнстві подружжя». (п. 72 Amoris Laetitia)

Молитва

Допоможи, нам Господи, ступити на дорогу самовідданої любові. Нехай у важкі моменти ми пригадаємо собі виречені нами добровільно слова, щоб ми могли обійняти всі хрести і труднощі і разом перетворити їх на «яро любе і тягар легкий». "Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами".

III стояння Ісус уперше падає під тягарем хреста

– Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

– Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Він наші недуги взяв на себе, він ніс на собі наші болі. Ми ж, ми гадали, що його покарано, що Бог його побив, принизив. Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші (Іс 53,4).

(«Хрест правди»)

Кара повалює з ніг Бога. Це хрест Його правди...

Часами непосильний, але його треба донести. Натовп не схаменувся, серця не відчули... Бога Істинного вимагали стратити. Пілат додав ще табличку трьома мовами світу, на якій приштампована правда стала видом злочину.

Кальварія, що розпочалася з непослуху першої людської родини, створеної Отцем, триває і досі. Нині світова спільнота, зносячи Божу заповідь і закон Любові узаконила розлучення, аборти, евтаназії, тим самим прирікає на смерть сімейне життя.

Це хрести нерозуміння з боку суспільства нормального родинного життя, несприйняття і несприяння з боку держаних інституцій. Натомість просуваються егоїстичні інтереси окремих груп та їх «модні закони».

Родина часто sfrustрована, нецінена, висміяна...

Надто вразлива і слабка.. Хитається від щоденних тягарів, втрачає рівновагу і не втримується на ногах. Шукає легких рішень. Насправді легше всього сказати, що це не моя дорога...або нам не по дорозі... , скінчилася романтика подвигу... можна випустити все з рук..

Але Господь встає, щоб показати нам, що можна такою дорогою йти, бо тільки ця дорога веде до правдивого життя..

Він вчить нас тривати на дорозі іншої людини, підтримувати кроки один одного. Товаришувати і бути присутніми..

«У подружжі живуть із відчуттям повної приналежності лише до однієї особи. Подруги приймають виклик і бажання жити разом до старості й у такий спосіб виражають вірність Богові. Це тверде рішення, яке позначає стиль життя, є «внутрішньою вимогою завіту подружньої любові» , бо «тому, хто не наважиться полюбити назавжди, важко буде любити по-справжньому навіть один день». (п. 319 Amoris Laetitia)

Молитва

Просимо, Тебе, Господи, нехай ці хрести, які ми несемо з Тобою стануть благословенням для цього світу. Нехай Твій Хрест, що був ціною і мірою істини буде світичем на дорогах нашого часу, нехай у його сяйві зло буде перемінене на добро, а морок брехні розсвітиться блиском правди.

«Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами».

IV стояння Ісус зустрічає свою матір

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

«Йосиф же і Мати Його дивувалися сказаному про Нього. І благословив їх Симеон і сказав Марії, Матері Його: ось лежить Цей на падіння і на піднесення багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання, - і Тобі самій меч прошиє душу, - щоб відкрилися помисли багатьох сердець.» (Лк 2,33-35).

«Любов кличе ділити все»

Марія була присутня, Вона була на Твоїй дорозі.

Тільки на Її любов Ти міг повністю покладатися, знаючи, що в серці Вона зносить те саме страждання, всі мечі болю...

Ділить Твою муку,...

Несе її з Тобою,...

Плаче від Твого болю,...

Волає Твоїм криком,...

Входить у глибину Твого смутку,...

Любов не може «старатися» бути вірною, .. вона просто не може інакше. Вона хоче бути присутньою,.. близько. **Любов завжди говоритиме «Ось я ! » .. – її буття, присвячене Іншому..**

Марія звикла споглядати Божественність від пелюшок та перших падінь, коли Ти бігав по землі. Вона цілувала Твої подряпини і наказувала так швидко не нестися по кам'янистих вулицях Назарету.

Тут, присутня та сама Матір, якій обривається частина ества, бо вже не може цього зробити..

Її страждання ніби виринає із сутінок нашого невірства.. Кидається нестримно.. Її серце хотіло би все виповнити..

Вона має повноту благодаті – отже, всю повноту любові.

«Родини запрошені, як Марія, мужньо й спокійно виконувати як в смутку, так і в радості родинні обов'язки, зберігати й розважати в серці Божі чуда (див. Лк. 2, 19.51). Серце Марії вміщає також усі справи кожної родини, які Вона турботливо береже. І тому Вона може допомогти нам зрозуміти їх, щоб розпізнати в житті родини Божу волю» (п. 30 Amoris Laetitia)

Молитва

Маріє, просимо Тебе, допоможи відновити близькість в родинах і зглянься на біль матерів, які безрадно тривають при терпіннях своїх дітей. Випроси їм благодаті, необхідні для їх служіння.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

V стояння
Симон Кириней допомагає Ісусові

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

І як вели Ісуса, то схопили якогось Симона Киринея, що повертався з поля, і покладали хрест на нього, щоб ніс за Ісусом (Лк 23, 26).

(«Притулення болю»)

Твій добрий блиск очей між кривавими струпами споглядає випадковий чоловік, який мусив неохоче заангажуватися в цю процесію.

Він входить через зусилля, долає внутрішній спротив. Його вкидають на дорогу несіння хреста. Може бунтував у собі: я порядний, йшов собі з поля, в поті чола заробляв для сім'ї на свято. І тільки ділячи тягар хреста, ввійшовши в страсті Сина Божого на відстань плеча, осягнув розуміння всього .

Більшу частину своєї буденності ми, ніби ті Симони.

Ніби, нас на дорогу несіння хреста втягнуто під загрозою батогів. І так це важко допомагати комусь Незнаному..

Робити щось, бо так треба, йду скільки мене просять... неважливо чи вже хочу ..

Так часто близькість народжується з такої миті, коли проходимо щось разом:

випробування, біль, смуток,.. коли простягаємо один одному руку допомоги і підтримки, тоді, раптом, відчуваємо, що інша особа стає опорою життя, що без неї вже не можемо

йти далі. **Притулення болю іншої людини родить солодке відчуття пізнання її.**

Близькість переростає в любов.

«Подружня радість, яка може бути навіть у стражданні, приймає подружжя як необхідне поєднання насолоди й зусилля, напруження і відпочинку, страждання і свободи, задоволення і пошуку, неприємності й приємності, але завжди в дружбі, яка надихає подругів піклуватися одне одним: «надають взаємну допомогу і служать одне одному» (п. 126 Amoris Laetitia)

Молитва

Дозволь нам Господи, не боятися підходити так само близько до Твого хреста і до хрестів інших людей..., особливо до хрестів тих, кого ми любимо.. Входити в їх страждання, щоб отримати нагоду більше любити і більше досвідчити любові..

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

VI стояння Жінка обтирає лице Ісуса

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

*«Тобі сказало моє серце: «Шукайте Господа!» Я шукаю лиця Твого, Господи.»
(Пс 26,8)*

(«Мовою ніжності»)

Вероніка – жінка, що віднайшла Лик Бога. Серед пилу і приниження... Її любов слідувала за Господом, не зводячи з Нього очей. Огорнута хустиною, виривається із натовпу, щоб дотягнутися до Нього попри злобу і жорстокість солдат.

Для любові неможливо встановити стереотипи чи передсудження. Любов не боїться пересудів. Хоч би весь світ кричав по іншому.. Хоч би всі довкола збайдужили.. Вона чинить те, що підказує її серце..

«Любов розплющує очі й дивиться, незважаючи ні на що, наскільки цінна людська істота». (п. 128 Amoris Laetitia)

Вона є виразом ніжності, яка здатна повалити всяку жорстокість і агресію. Вона має відвагу підійти і вчинити це. Зробити, що може... Затулити обличчя Христа. Припасти до Мужа болів із Пісні Ісаї. Подарувати Йому своє співчуття мовчазним поглядом.

Це її відважне вираження незгоди, що вона не така, як цей натовп, не є в співучасті з катами. Це промова жінки, яка навіть не має права голосу – **це мова її ніжності**. Це мова її тендітності і краси, що здатна рятувати світ. **Жінка, що стоїть на межі дійсності, жінка – що рятує надміром любові і ніжності.**

Як потрібна така відвага жестів ніжності, коли над більшістю горує зло. Заявити про свою інакшість, донести це жестами добра попри їх малість.

Приклавши тканину, Вероніка вмила Його свіжістю своєї любові. За що отримує відбиток – риси обличчя Господа на клаптику льону. Обличчя обезображене, як понівечений образ сучасної родини. Лик погорджений і сплюгавлений, який так не пасує тенденціям.

Християнство є, щоб відкривати і пізнавати красу Бога до інтроспекції в Його Образі..

«Глибокий духовний досвід – споглядати близьку особу очима Бога і впізнавати в ній Христа. Для цього необхідно безкорисливо відкритися, щоби оцінити її гідність. Можна бути повністю присутнім для другого, якщо даємо себе, «не питаючи чому» і забуваючи про все довкола.» (п. 323 Amoris Laetitia)

Молитва

Дякуємо, Тобі Господи, за ті родини, які йдуть проти течії та, які не піддаються пануючій ментальності і модним ідеям часу. Даруй нам відвагу свідчити і захищати сімейні цінності та за всіх обставин боронити людську гідність.

«Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами».

VII стояння Ісус удруге падає під тягарем хреста

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

*Плакайте ті самі думки в собі, які були й у Христі Ісусі.
Він понизив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж хресної
(Флп 2, 5.8).*

(«Хрест, що тримає нас»)

Невимовний і важкий стан безсилля знову повалив Христа на землю..
ще більше духовний біль...Все було ціною Відкуплення: всі муки тіла, а рівномірно і всі
сльози, прірва відчаю, розчарування, полишення, відкинення.
Це розпинало і роздирало Його нутро шокроку.
Серце Бога стискалось щоразу, коли споглядав, спізнавав і відчував зсередини душу
кожного довкола.

Це падіння болючіше, приносить відчуття більшого приниження : Ти вже ніщо,
змішуєшся з землею. Лежиш в ногах у людей, бачучи світ перевернутим. Всі це бачать.
Ноги, які вчора обмивав, сьогодні розбіглися, а інші топчуть Тебе.

Твоя любов готова кланятися нам до ніг, настільки вона покірна..

Коли в людині поникає все, що Боже... – Бог падає так низько, бо Він завжди є там,
де є людина.. Смакує з нею пилу..

Господь протистояв на пустелі, не піддавався нашіптуваній спокусі перевірити
Любов Отця, не кидався додолу..

Любов нічого не перевіряє, вона вірить навіть тоді, коли не бачить результатів своєї
відданості.

А тут....перечіплюється об камінь,... падає..... і немає Ангелів, щоб Його піднесли.
В такі моменти ми все підважуємо, ставимо під сумнів.

Але і тоді Любов не міряється, не вираховується. Вона дарується і все. **Вона
приймається, або відкидається..**

Немає логіки, немає справедливості. Любов повалена до землі.

Скільки всього вводить сучасну сім'ю у кризу, як мало витривалості, як швидко і
згоряча приймаються рішення. Як мало діалогу, прийняття і взаємодопомоги. Все це
збиває нас з ніг, чинить безсилими йти так далі. Ми випускаємо з рук хреста, який
обіцялися пронести разом. Зашвидко здаємося і не дозволяємо, щоб хрест провів нас до
життя. Хрест – це часами єдине, що нас може єднати. За нього треба міцно триматися.

Не відрікаймося так легко хреста своєї любові.

Молитва

*Господи, дай нам покору і витривалість в несінні нашого хреста, коли ми
почуваємося поваленими і пригнобленими у наших відносинах, щоб укріплені Твоєю
ревністю, ми знаходили сили підводити один одного з падінь..*

«Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

VIII стояння Ісус зустрічає жінок-плакальниць

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Йшов за Ісусом натовп людей великий і жінки, що плакали над Ним та голосили. Ісус же обернувся до них і сказав: «Дочки єрусалимські, не плачте наді Мною, а плачте над собою і над вашими дітьми!» (Лк 23, 27-28).

(«Плачте...»)

Музикою ридання супроводжується на смерть Син Людський.., плачем матерів, усіх тих, хто ще вміє плакати на вид страждання..

Миті так важко пересувалися в повітрі. Звуки застигали від оніміння...

Удари, ступання сандалів, важке дихання і зриви сліз...

Все це, немовби, творило своєрідний реквієм...

Не було там відспівування псалмами..

Літургія мовчала...

Літургія вершилася усім своїм чином і жестами.

Останні Слова, репліки вириваються, щоб дати ще розпізнати.. Плакав напередодні, наближаючись до міста.. Плакав з правдивого жалю над Єрусалимом.. Місто, що каменує пророків і вбиває посланих до нього (...) Те , що спіткає його буде жахом, скажуть горам "покрийте нас!"..

Яка велика зворушливість Бога.. Жінки своїм риданням заторкнули живий біль ..

Єрусалим буде зруйнований попри все.. Місто, в якому Отець хотів перебувати у Храмі ... не розпізнало своїх відвідин...

Місто, спільнота .. а перше, то ваші родини.. **Плачте свідомо над дітьми, яких ви не виховали у вірі, не навчили правдивих цінностей і значення жертви.** Натомість вчили їх вибирати найбільш комфортне життя, уникати всякого роду обмежень. **Плачте над синами і доньками, яких ви воліли б бачити успішними і багатими і яких відраджували від вибору дороги покликання.** Яка ж велика відповідальність перед Богом за переслідувані, шантажовані і знищені в сім'ях священицькі й чернечі покликання . Яке це нещастя для батьків, котрі не розпізнали відвідин Бога, відкинули Його голос та все благословенство, що несе з собою богопосвячене життя для родини.

Молитва

Дякуємо, тобі Господи, за ті родини, в яких батьки ще просять про дар покликання для своїх дітей, навчають їх виконувати Божу волю і в яких Євангеліє є радісним знаряддям, щоб свідчити красу і вартість християнської родини. Просимо, щоб в кожній родині діти досвідчували любові батьків і отримували добре виховання.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

ІХ стояння

Ісус падає втретє під тягарем хреста

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Ісус, хоч і був Сином, навчився з того, що витерпів, значення послуху і, ставши досконалим, спричинився до вічного спасіння всім, які Йому слухняні (Євр 5, 8-9).

(«Любов і відречення..»)

Ця дорога довга, як світ... Ти проходиш його всіма закутками повз вікна і брами мешканців цієї землі. Ходив аж до границь краю – землі Завулона і Нафталі.. Тепер ідеш до замість Єрусалиму, місця проклятих, де тихо зависає наша невизначена дійсність приречених.

Вулиця Єрусалиму, бруківка...

Тіло Сина Людського падає з усією важкістю. Звалюється об землю, немов молотом Божого гніву. Тіло, що несе на собі всю справедливість за гріхи світу..

Вже мало би бути близько до вершини Голгофи. Близько ще більшого страху...

Близько жертви і смерті. Ми звертаємо в таких випадках з дороги, усуваємо небезпеки..

А Ти йдеш назустріч тріумфально, щоб посісти знаряддя свого терпіння.

Обличчя Твоє вкрите струпами і дорожнім пилом.. Між свіжими потоками крові від тернового вінця Ти змикаєш очі .. і бачиш... всі прийдешні часи, всіх людей у них без жодного певного шляху, без пункту віднесення. ..

Якщо Ти не дійдеш до мети, на кого вони будуть дивитися? коли світ проповідує лиш матеріальний добробут, а технологічний прогрес породжує все більшу внутрішню пустку..? На що їм опертися, де черпати сенсу в родинному і суспільному житті.? Що гірше – люди перестають вірити в любов. Якщо Ти не дійдеш, Господи, світ помалу скотиться в прірву. Прекрасний задум щодо подружньої любові і продовження людського роду зведеться до запиленого міфу.

Скільки було тих падінь? **Традиція помістила три, як трикратне відречення і визнання любові Петра.**

Петро вже не слідував за Тобою, тримався здалека (Лк 22,54)

А Ти далі молився, щоб він зовсім не втратив віру, бо сатана домагався пересіяти їх, як пшеницю (Лк 22,31-32)

І зараз молишся.. Молишся за кожне подружжя, яких поєднав таїнством Любові, бо сатана теж домагається їх розсіяти, віддалити одне від одного... За тих, що відрікаються любові в подружжі. Кожне розірвання шлюбу, відречення одне від одного, всі майбутні відступи Твоїх вибраних збивали Тебе з ніг.. За них Ти боровся...

Молитва

Дякуємо Тобі, Господи, за те, що багато родин, які не вважають себе досконалими, живуть у любові, здійснюють своє покликання і йдуть вперед, незважаючи на те, що на своїй дорозі багато разів падають. Допоможи їм тривати разом на дорозі несіння хреста і вірно спинатися на вершини жертвовної любові, не піддаючись труднощам і спокусам. Додай їм відваги і сили простити взаємні відречення. “Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

Х стояння З Ісуса знято одяг

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Вояки узяли Його одіж та й зробили чотири частини, по одній частині кожному воякові, і хітон. Та був хітон не пошитий, лише весь від верху тканий. Тому домовилися між собою: «Не дерімо його, а киньмо на нього жереб, на кого впаде». А тим же мало здійснитись Писання: «Мою одіж розділили між собою, на шату ж мою кинули жереб». Отож і вчинили так вояки (Йн 19, 23-24).

(«З'єднав в одне тіло»)

Ісуса роздягають з верхньої одежі, лишається ще біла туніка. Тут Господь Сам виконує слова з нагірної проповіді «хто забирає в тебе плащ – віддай йому і туніку..»(Лк, 6,29). Хочуть з Нього здерти те, що прикипіло кров'ю до тіла... Він дає нам свою цілотканну одіж, як символ нерозривної єдності. Який же це шалений обмін: знімаючи для нас білосніжну шату, вибілену преображуючим світлом благодаті, прийняв на Себе багрянність нашого гріха. Вояки глумились, одягнувши Йому пурпуровий плащ. Колір, в який одягалися імператори..

Це плащ накинутого на нас хибного бачення і уявлення, владних амбіцій і фальшивих обгорток щастя. Господь, таким чином, входить у відчуття першої людини, усіх людей, що згрішили.. Котрі почуваються обманутими і обдертими сатаною, обікрадених з ласки і гідності Божих дітей. Сьогодні, як ніколи в родини відбирають її божественну і природну гідність, виховуючи до толерації «нових форм» партнерства. Профанується її первозданний образ і здирається її шата святості.

Повна рівеляція.... – обнаження тіла Бога...

Споглядаємо Його в напруженні від болю і тремоту, з випуклими судинами.

Щоб показати нам, як реальним Він є Богом, з плоті і кості...

Не приходять через медіа, меседжери чи пряму трансляцію.. Не через великі знаки на небі дає Себе.. Лише видимий білий Хліб... – постать того самого Тіла .

«Родина – це христологічний знак, бо виражає близькість Бога, який розділяє людське життя, єднаючись з людиною у Втіленні, Хресті та Воскресінні: чоловік і жінка стають «одним тілом» і дарують себе одне одному повністю. (...) подружжя – «історичний» знак для тих, які живуть на землі,».(п. 161 Amoris Laetitia)

Молитва

Дякуємо Тобі, Отче за всі святі і чисті подружжя, які живуть перед Твоїм взором у нерозривній єдності та вірно служать Таїнство свого шлюбу на вівтарях щоденної жертви. Благослови їх посвяту, щоб вони були знаком чистоти Христа, який захотів з'єднатися з нами і віддав нам себе аж по хресну смерть.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

ХІ стояння Ісуса прибивають до хреста

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Ісус сказав: «Отче, прости їм, бо не знають, що роблять.» (Лк 23, 34)

(« Любов до останнього подиху..»)

До цього моменту ще був акт волі і зусилля плоті, щоб дійти туди. А тепер люди самі все зобляють і Тобі лишається похвилинно втрачати життя, стікаючи кров'ю. Залишається тільки померти. Не спішиш із цим, куштуєш вповні цього стану смертельної безрадності.

Серце їм від цього не здригнулося.. Людина, за яку Ти вмираєш здатна завдати болю. І це треба було знести, щоб залишитись Любов'ю до кінця.

Любов багатьох охолоне через те, що розбуяє беззаконня (Мт. 24, 12). І ми себе виправдуємо: бо інші не люблять, не служать, не стають святими..

Справжня Любов не охолола, навіть тоді, коли вже стікала кров'ю.. Любов не минає, не обертається на гнів..

Ще здатна проникнути серце сотника, натовп відходить б'ючи себе в груди. Вони мали зустріти на собі погляд Розп'ятого...

Погляд, що витягує все на поверхню.., « просвітлює кожну людину..» (Йн. 1,9)

Ти все вибачив людині. Все від первородного гріха: увесь непослух, всі зради і відречення грішників і праведників. Простив з висоти неба...

А тепер ... найважче – це пробачити тим, хто вбиває Тобі цвяхи в руки і в ноги, дивитися на них з милосердям і дарувати їм прощення.

Слова прощення з висоти хреста є доводом і можливістю людського взаємопрощення найглибших ран. Ран, що завдаються одне одному, буває, щоденно, моральних розп'ять, психічного насильства.. Немає родини, яка б не була поранена. Ці рани часто живі і кровоточать.

«Сила родини у самій своїй суті полягає в здатності любити й вчити любові. Якою зраненою не була би родина, завдяки любові вона завжди може зростати» (п. 53 Amoris Laetitia)

«Любов співіснує з недосконалістю і прощенням, і вміє зберігати мовчання стосовно обмежень коханої особи.» (п. 113 Amoris Laetitia)

Молитва

Просимо Тебе, Господи, за сім'ї, які переживають тяжкі випробування, біль чи кризу відносин, щоб коли приходить морок терпіння, вони могли відкритися на взаємодопомогу і дар прощення та на Твою зцілюючу присутність між ними.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

XII стояння Ісус помирає на хресті

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Від шостої години темрява настала по всім краю аж до дев'ятої години. А близько дев'ятої години Ісус скрикнув міцним голосом, вимовляючи: «Елі Елі, лема савахтані», — тобто: «Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?» (Мт 27, 45-46).

(«Самотнє висіння»)

У підніжжя хреста залишився стояти тільки один учень – найбільший містик, який зумів витримати темноту всякого богослів'я . Тривав у неясності, невіданні... Де ламалося будь-яке поняття про Бога, а **лишалася тільки інтуїція любові**... Доглибинно пересвідчився в ній, ідентифікував себе, як той, кого Учитель любив найбільше. І став свідком Його смерті. Свідком усього, що з Ним сталося.

В останні години життя, коли морок оповив землю, Господь доручає учню і всім родинам Свою Матір, вимовляє слова прощення і виявляє спрагу любові.

Висить між небом і землею, вмирає з сильним криком благання до Отця, відчуває самотність.. Волання Христа є також криком людини, яка хоче відновити втрачену єдність і щастя Присутності Бога, прагне повернутися до Нього.

Самотність хреста,.. і самотність вмирання... Висіння болю і експонування Любові розп'ятої...

Кожна людина, навіть у шлюбі, переживає це почуття залишеності, незрозумілого болю, нездійснених очікувань від іншої особи... Тоді шукає прихистку тільки у Бога.

В самотності може зростати і дозрівати любов. На самоті, плакаються і беруться за почуття. Навіть найпрекрасніше кохання – буття разом двох осіб – має свою межу.

Досконала любов вирушає від цього пункту – вшанування границі Іншого. То межа вразливості і мислення іншої особи, а над усе – її зв'язку з Богом – санктуарію, що є виключно для Нього. Кохана особа не є метою і об'єктом щастя, з нею можна ділитися щасливістю, яку ми черпаємо від Бога, можна йти з нею разом до єдиної мети.

«Ніхто не може претендувати заволодіти найінтимнішою і найпотаємнішою частиною людської душі, лише Бог може посісти центр людського життя. (...) Важливо, щоб духовний шлях кожного, (...), допомагав йому «розчаруватися» в іншому й перестати покладати в ньому надії, властиві лише Божій любові. Це вимагає внутрішнього спустошення. Приватний простір, який кожний із подругів резервує для особистих стосунків з Богом, не лише дасть можливість лікувати рани спільного життя, але й знайти в Божій любові сенс власного існування...» (п. 320 Amoris Laetitia)

Молитва

Дякуємо Тобі, Господи за Твою жертву, дякуємо, що відкрив і явив нам правдивий образ Отця – Лик Бога Любові. За Твоє мовчання і за Твої Слова із хреста – Слова істини посеред океану галасу і непотрібних слів, якими переповнений наш світ. Навчи нас віднаходити сили в моментах тиші, самотності і молитви.

Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, Помилуй нас!

(З латинської Літургії Великої П'ятниці)

XIII стояння

Тіло Ісуса знімають з хреста

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Як же настав вечір, прийшов заможний чоловік з Ариматеї, на ім'я Йосиф, що й сам став учнем Ісуса; Він прийшов до Пилата і просив тіла Ісуса. Тоді Пилат звелів видати тіло. (Мт 27, 57).

(«Любов могутня, як смерть»)

Ті, що тримались осторонь вже могли підійти.. Жінки,.. розгублені учні..
Вже могли заволати на всю відхлань Голгофи..
Лишились там стояти і споглядати завислого між небом і землею свого Господа, Сина, приятеля...

Стояли , ціпенівши від болю, поки не прийшов Йосип Ариматейський, щоб зняти тіло. Нарешті, дістатись, визволити від цвяхів, тернин, обтерти від крові.. Покласти на ложе гробу,.. на якому була постелена наша власна смерть...

Ісус дає до диспозиції своє тіло.. Хтось його ще проколює, хтось шукає огорнути і змастити пахощами.
Довіряється і вчить не відмежовуватися від тих, що нас можуть ранили глибоко..
Господь по воскресінні носитиме рубці своїх ран, рубці любові залишаться на вічність.

(Папа Франциск в Amoris Laetitia п. 254) « Розумію муки тих, хто втратив кохану особу, подруга, з яким пов'язано так багато речей. Сам Ісус був зворушений смертю товариша і плакав біля його гробу (див. Йо. 11, 33, 35). І як не розуміти голосіння тих, які втратили дитину? Бо «це так, ніби час зупиняється: відкривається безодня, яка поглинає минуле і майбутнє [...] І часом звинувачують Бога. Скільки людей – я їх розумію – зневіряється в Богові».

«...Смерть сильна, та «любов могутня, як смерть» (П. п. 8, 6). Любов має інтуїцію, яка дозволяє чути без звуків і бачити без образів». (п. 255 Amoris Laetitia)

Молитва

О Маріє, Мати Страждальна! Що мало винести Твоє серце, коли отримала в обійми тіло мертвого Сина? ..Тіло без дихання і без жодного Слова..? все ж зберігала непохитну надію, сподівалась всупереч сподіванням.

І сьогодні, Маріє, коли в багатьох родинах поселився розпач, вмирає надія і панує смуток через болісну втрату чи загибель на війні чоловіка чи сина, допоможи їм зі спокоєм довірити кохану особу Богу – Отцю Життя і Воскресіння.

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

XIV стояння Тіло Ісуса складають до гробу

- Поклоняємось Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
- Бо Ти через Хрест свій відкупив світ.

Йосиф узяв тіло, загорнув його в чисте полотно й поклав у своїй новій гробниці, що її висік у скелі. І, прикотивши до входу гробниці великий камінь, відійшов (Мт 27, 59-60).

(«Пахощі Воскресіння»)

Нарешті отримав спокій в дорозі до Отця. Юдеї ще могли привалити камінь, щоб остаточно відгородитися від такого Бога. Оце Твоє місце. Замкнули Тебе в тісному просторі, звідки вже не зможеш діяти. Щоб Твоя любов не сліпила очі.

Це був вечір найбільшого мороку і неясності... Вірні друзі спішили поховати Тіло Господа. Залишили Його ночі...

Вечір великого розгублення і осмислення,.. намішаних алюзій, як алоє із смирною..

Ніч є нагодою вернутись до себе.. стихають емоції, гоїться біль.. можна наново зібратись і зрозуміти найістотніше. Ніч пригортає і потішає... Вона веде до світанку Воскресіння і Життя..

Хто не боїться зануритися в ніч, пройти через неї, почує, як проймають звуки, аромати, порухи.. Вночі можна побачити іншу сторону світу – кращу, лагіднішу, спокійнішу...

Саме вночі відбулися найважливіші події спасіння в історії людства – Різдво і Воскресіння..

Стоїмо перед кам'яною криптою – місцем відлюдним і моторошним...

Там Твоє тіло і спокій шабату. Звідти мовчиш... Туди не проникнути. Треба принести ще пахощів, треба очікувати...

Знаємо, що там – Ти повстанеш із мертвого сну,... відкинеш в бік хустку, залишиш знаки і все... Решта – станеться в тайні. Решта – **відбудеться в тайні нашого життя...**

Ми покликанні явити світові Світло Твого Воскресіння, скласти свідчення любові до кінця.. , щоб Твоя Любов могла повністю відобразитись у наших родин.

« Тут з'являється надія у її повному значенні, бо містить упевненість у потойбічному житті. Особа покликана до повноти неба з усіма своїми слабкостями. Там вона буде повністю перемінена воскресінням Христа, і зникнуть усі її слабкості, темні місця й закарбовані вади. Там її справжня сутність засяє усім своїм добром і красою. Це також допомагає нам серед земних страждань дивитися на цю особу надприродним поглядом, через призму надії, й очікувати повноту, яку одного дня вона отримає в небесному Царстві, хоча зараз це неможливо побачити. (п. 117 Amoris Laetitia)

(особиста молитва в тиші)

“Котрий за нас терпів рани, Ісусе Христе, змилуйся над нами”.

Епілог

«Розпростерті руки Ісуса на хресті промовляють до кожного з нас:
Ти возлюблений в повний і абсолютний спосіб..
Йду Тобі назустріч, навіть коли віддаляєшся від мене..
Тримаю руки відкритими, щоб Тебе обняти.. Чекаю, поки Ти кинешся в мої обійми.
Ти вільний..
Не претендую ні на що, але можеш на Мене розраховувати.
Моє серце відкрите для Тебе..»

«Дружба», Ансельм Грюн, OSB

На кінець нашої Хресної Дороги повіряємо Тобі, Добрий Боже, всі наші родини
словами молитви папи Бенедикта XVI:

«Боже наш, Нероздільна Трійце,

*Ти створив людину на свій образ і в предивний
спосіб покликав її до життя, як чоловіка і жінку,
щоб вони у взаємній співпраці могли з любов'ю
виконати Твій задум «бути плідними і
підпорядковувати землю»; молимося до Тебе за всі
наші родини, щоб віднаходячи в Тобі
першонатхнення і образ, найкраще виражений в
родині з Назарету, вони могли жити людськими і
християнськими цінностями, які необхідні для
зміцнення і підтримування любові, та щоб
ставали підвалинами більш людянішого і
християнського суспільства. Просимо Тебе за
посередництвом Марії, нашої Матері і Св. Йосифа.
Через Христа, Господа нашого.»*

Молитви для отримання відпусту..